

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 15, MAJ 2025

Najlepši mesec maj

z Marijo

Sedela je na tleh sredi sobe. V rokah je držala knjigo in jo počasi listala. Oh, kdaj jo je nazadnje prebirala? Pozabila je že, da jo ima. Čakala jo je, skrita v zaboju, pod njeno posteljo. Danes jo je ponovno odkrila. »Naši vzorniki« – naslov je krasila še podoba svetega Štefana. Bila je

knjiga o svetnikih. Dobila jo je tistega daljnega leta, ko je prvič obiskovala šmarnično pobožnost v njihovi cerkvi. Bilo ji je komaj enajst let. Nekega dne sta se z babico odpravili na sprehod kot že mnogokrat prej. Veliko sta si imeli povedati. Sredi poti se je babica ustavila: »Veš, jutri se začne mesec maj in z njim se prično šmarnice.« Mateja ni še nikoli slišala za to pobožnost. Pozorno je prisluhnila babici, ko ji je pripovedovala o lepih Marijinih pesmih, o litanijah in še o marsičem, kar pri šmarnicah doživiš.

Naslednji večer sta se odpravili v cerkev. Ko sta prispeli, je bilo tam že mnogo otrok in mladih. Mateja je bila presenečena. Pri maši nikoli ni bilo toliko otrok. Župnik je v svojem dolgem črnem oblačilu pred oltarjem brenkal na kitaro in vse spodbujal k petju. Tudi pesmi so bile Mateji

neznane. Zvonec je naznanil začetek maše. Po cerkvi se je razlegala pesem Spet kliče nas venčani maj. Mala glavica je z zanimanjem spremljala vsak trenutek. Takih svetih maš ni bila navajena. Čudovite pesmi, množica otrok ... Namesto pridige pa je župnik povedal zanimivo zgodbo o družini, ki se je odpravila na romanje v Rim. Da bodo podobne zgodbe poslušali ves mesec, je rekel. Ko je končal, je župnik zaigral na kitaro in otroci so v en glas zapeli O Marija, o Marija, kako si lepa ti! Mateja je bila navdušena še vse leto. Naslednje leto je komaj čakala na mesec maj in šmarnice. K šmarnicam je povabila še prijateljico in tako vsakodnevna pot v mesto in nazaj ni bila več dolgočasna. Nič več ji ni bilo tuje pri maši. Tudi Marijine pesmi je že vse znala. Po šmarnicah sta s prijateljico zavili na sladoled. To je postalo njuna navada, ki sta jo ohranjali vsa leta, ko sta hodili k šmarnicam. Ni se mogla prav spomniti, kdaj je nehala hoditi k šmarnicam. Kot študentko jo je še kdaj ob večerih zaneslo v cerkev. Zdaj pa že dolgo ni bila pri šmarnicah. Ob obujanju spominov ji je postalo toplo pri srcu. Nekaj časa je listala po knjigi, nato pa jo je položila nazaj na njeno mesto in se lotila svojih opravkov. Njen obraz pa je še ves dan sijal v veselju lepih spominov.

V mesecu maju obhajamo praznik fatimske Matere Božje (13. maj). Na ta dan se spominjamo prvega od številnih prikazanj Marije trem fatimskim pastirčkom leta 1917. Mati Božja se je prikazala trem pastirčkom, ki so živeli v slabših pogojih, kot si jih sploh lahko predstavljamo. Sv. Jacinta in Francišek Marto ter sv. Lucija dos Santos so živeli brez centralnega ogrevanja (in brez sodobnih sanitarij), brez ustrezne zdravstvene oskrbe (penicilina še niso odkrili) ter v zelo negotovih gospodarskih razmerah. Toda ko se jim je prikazala Marija, jim ni dala nobene od teh stvari. Prosila jih je,

naj resnično vsak dan molijo rožni venec in prenašajo vse trpljenje, ki jim ga pošilja Bog. Otroci so spremenili svet s tremi napotki od Marije: molitev, žrtev (zadoščevanje), izročitev Jezusu prek Marije v molitvi rožnega venca, pokora.

Fatimski otroci so na ta način preoblikovali svet. Molitev, ki so jo dodali rožnemu vencu, je zaustavila širjenje komunizma, njihov zgled je cele rodove katoličanov privedel do darovanja za bližnjega in po vsem svetu so zanetili molitev posvetitve Mariji. Tudi za nas je to spodbuda, da bi odgovorili na ljubezen Božje Matere z molitvijo rožnega venca in radi prihajali v mesecu maju k šmarnicam.

Vir: <https://revija.ognjisce.si/revija-ognjisce/182-zgodbe/22481-smarnicna-poboznost> in <https://si.aleteia.org/2020/05/13/5-naukov-fatimske-marije-za-leto-2020>

Amicus Dei

• SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Fatimska Mati Božja

GODUJE: 13. MAJ

Trinajsti dan meseca je dan Marijinih prikazovanj trem pastirčkom v Fatimi na Portugalskem leta 1917. Bilo jih je šest: od 13. maja do 13. oktobra. Francek in Jacinta, brat in sestra, sta bila takrat stara devet oziroma sedem let in Marija jima je izpolnila obljubo, da ju bo kmalu vzela k sebi: Francek je umrl leta 1919, Jacinta pa leta 1920. Papež sv. Janez Pavel II. ju je 13. maja 2000 v Fatimi razglasil za blažena. Lucija je umrla leta 2005 v starosti 94 let. Ob zadnjem Marijinem prikazanju, 13. oktobra 1917, se je zgodil čudež s soncem: »Ko smo se 13. maja 1917,« piše Lucija v četrtem Spominu, »na pobočju nad Irijsko globeljo z Jacinto in Franckom igrali, smo nenadoma videli nekakšen blisk. Bilo je okoli poldneva. »Bolje je, da gremo domov,« sem rekla sestrični in bratrancu, »bliska se. Najbrž bo nevihta.« In zagnali smo ovce po bregu navzdol proti cesti. Ko smo prišli nekako do sredine pobočja, blizu velikega grma, smo zagledali drugi blisk. Ko smo naredili še nekaj korakov, smo videli

nad hrastičem
Gospo, oblečeno v
belo, ki je sijala bolj
ko sonce.
Presenečeni smo
obstali. Bili smo ji
tako blizu, da smo
stali v luči, ki jo je
obdajala in se širila
iz nje. Morda smo
bili od nje oddaljeni
poldrugi meter.
Tedaj nam je Marija

rekla: »Ne bojte se. Nič hudega vam ne bom storila.« »Od kod si?« sem jo vprašala. »Iz nebes.« »In kaj želiš od mene?« »Prišla sem vas prosit, da bi prihajali sem trinajstega v mesecu ob tej uri šest mesecev zaporedoma.« »Bom šla tudi jaz v nebesa?« »Da, boš.« »In Jacinta?« »Tudi ona.« »Pa Francek?« »Tudi on, vendar mora zmoliti še veliko rožnih vencev.«

Fatimski Mariji je pri nas posvečena župnijska cerkev Marijinega Brezmadežnega srca (Fatimske Marije) v Kisovcu (levo); zidani kapeli pa sta v Grušovcu (Črešnjice – CE) in v Ključarovcih (Križevci/Ljutomeru – MS) (v sredini)

Pripravila Marica

O SAMOSTANIH ...

Predstavitev najpomembnejših samostanov, ki so delovali ali pa še delujejo na ozemlju današnje Slovenije.

MINORITI ... za mir med ljudmi

Znotraj bratstva frančiškanov so se kmalu začele pojavljati napetosti zaradi različnih pogledov na poslanstvo. Iz poprej enotnega reda se je med razpravami o ubožstvu izločila veja t.i. »malih bratov« (lat. F. Minores) – minoritov. Še vedno so ostali zavezani izpolnjevanju vodila

življenja sv. Frančiška in živijo v bratski skupnosti, kot je želel in učil njihov duhovni oče.

V nasprotju s starejšimi meniškimi redovi, ki smo jih že spoznali, minoriti niso za življenje izbirali osamljenih krajev. Naseljevali so se običajno ob mestnih obzidjih, saj je bilo njihovo poslanstvo namenjeno ljudem, oznanjati in širiti mir med njimi in živeti v uboštvu in preprostosti. Upravljajo tudi župnije, izobražujejo otroke in mladino, vodijo misijone in organizirajo romanja vernikov.

Na zunaj pa je razlika med njimi in frančiškani bolj vidna: rjav habit so zamenjali za črnega, kapuca je precej širša, bela vrvica z vozli zaobljub pa debelejša in sega skoraj do tal. Obutev si lahko izbirajo in ni predpisana tako kot pri frančiškanih.

S tem ko so ljudem pridigali in jih učili, so redovniki minoriti sooblikovali tudi kulturno in družbeno podobo kraja in okolice, v kjer so živeli.

Minoriti ... NA PTUJU

Uboštveni red minoritov se je naselil na Ptuj že v začetku 13. st. S podporo ptujskih gospodov so zgradili cerkev in samostan sv. Petra in Pavla, morda na mestu, kjer je bila prej le kapela, posvečena obema svetnikoma.

Minoriti so živeli v uboštvu in le od darov plemstva in bogatih meščanov. Za njihov nadaljnji obstoj pa je poskrbel Bernard Ptujski, ki jim je z darovnico podaril velika posestva v Halozah. Tu so zasadili prve vinograde in sčasoma postali uspešni vinogradniki, kletarji in vinarji. Dobili so tudi dovoljenje, da so smeli točiti (= prodajati) vino izven samostana, v t.i. »svobodni hiši«. Ptujski gospodje so tako omogočili minoritom spodobno življenje in se vpisali v zgodovino ne samo kot njihovi podporniki ampak tudi dobrotniki.

In danes? Ptujška vinska klet z bogato tradicijo je pri nas najstarejša, arheološka odkritja rimskih amfor za shrambo vina in vinskega posodja pa potrjujejo, da je bila na tem področju daleč pred minoriti že razvita kultura pridelave grozdja in pitja vina. Danes moderna vinska klet hrani v mestnem podzemlju Ptuja vrhunska in večkrat nagrajena vina doma in v svetu, med njimi pa je najbolj dragoceno najstarejše slovensko vino – »Zlata trta« iz leta 1917.

Ptujsko plemstvo je
minorite še naprej
podpiralo, tako so si
lahko privoščili
prezidave tako
cerkve kot
samostana, najbolj
temeljito v poznem
17. st. Na bakrorezu
vidimo bogato
zunanjo podobo,
zlasti pročelje
cerkve, ki je
predstavljalo enega

V času, ko je na Ptujju začelo prevladovati nemško govoreče prebivalstvo (19. st.), so minoriti zelo skrbeli za slovenski živelj: maševali so izrecno v slovenščini, načrtno so organizirali nove knjižnice le s slovenskimi knjigami, za revne slovenske šolarje so osnovali dijaško kuhinjo in ... kjer se je le dalo, so se vključevali v življenje mesta in tako postali steber slovenstva.

začeli že umikati, da bi jim to preprečili, pa naj bi zavezniška letala uničila most, ki je bil tik za samostanom ... zadeli pa so cerkev, polno razstreliva. Učinek več eksplozij je bil neverjeten, cerkev se je sesula v prah skupaj s steno, ki je mejila na samostan.

Po vojni so se minoriti vrnili v samostan, a bogoslužje je še desetletja potekalo kar v samostanski obednici, saj ni bilo nikakor možno priti do dogovora o obnovi cerkve. Po 22-ih letih pa je na mestu cerkve zrastle novo, takrat »moderno« ... pošteno poslopje. Spet so minila desetletja, ko je naša osamosvojitev le prinesla drugačno razmišljanje: porušiti novogradnjo in postaviti novo cerkev, a le pod pogojem, da bo popolnoma identična porušeni. Ob uporabi najsodobnejše tehnike in materialov ter tankočutnosti obnove je ravno na godovni dan sv. Frančiška Asiškega (4. 10. 2010) znova zasijala cerkev s sicer enakim, a za mnoge še lepšim pročeljem.

Z razliko od zunanosti pa je notranjost nove minoritske cerkve sv. Petra in Pavla na Ptuju sodobno urejena, a njena največja dragocenost je Marijin kip z detetom iz 13. st., edina stvar, ki je bila rešena iz ruševin.

DANES je pri minoritih kar živahno, predvsem na prostornem samostanskem dvorišču, ki je delno pokrito in omogoča številne kulturne prireditve v mestu, ne samo verske. Najbolj obiskana je humanitarna in tekmovalna t.i. obarijada, ko razdelijo tudi do

4000 brezplačnih obrokov obare po različnih receptih. Dogodek se odvija v času kurentovanja in mu tako daje humanitarno noto. Za manjše prireditve pa je nadvse primerna nekdanja meniška obednica, opremljena s štukaturnim stropom in slikarijami.

Ptujski minoriti tako odgovorno in v celoti izpolnjujejo svoje poslanstvo v delu za in z ljudmi.

In še zanimivost ... Pogled na čudovito novo pročelje kmalu pritegne tudi pogled na bližnji pozlačen, visoko postavljen kip Marije z detetom. Čeprav nima neposredne povezave z minoriti, ga vseeno omenjam. Davnega leta 1664 ga je dal postaviti takratni grof z bližnjega gradu Borl v zahvalo in spomin na zmago cesarskih čet nad Turki v bitki pri Monoštru istega leta. Takšna obeležja so po tej bitki ponosno postavljali tudi v drugih mestih Habsburške monarhije.

... se nadaljuje ...

Zapisala Lela J. Podgornik

BLAGOSLOVLJENA VELIKA NOČ

Spoštovani sodelavci, gostje, prijatelji in dobrotniki Hiše Betanije!
Ko se to zemeljsko življenje konča in za seboj za vedno zapre svoja vrata ter nas odpelje v onstranstvo – kaj bomo vzeli s seboj na drugo stran? Vse bo izginilo, kakor da ni nikoli obstajalo, ostalo bo le eno, SLEDOVI LJUBEZNI, za katere smo sanjali, za katere smo se vsak dan odločali, ki smo jih udejanjali in jih globoko vtisnili v svojo življenjsko pot. LJUBEZEN pušča sledove, ki nikoli ne izginejo, se ne izgubijo in se ne pozabijo. Bog se spomni le LJUBEZNI, ki smo jo živeli. In te sledi LJUBEZNI nosimo s seboj na drugo stran v večnost.

Na velikonočno jutro je ostala le LJUBEZEN v obliki SVETLOBE v Jezusovem grobu, edinem grobu, ki je svetil. Svetil je, ker je v njem prebivala LJUBEZEN, ki ni mogla umreti.

Takšno veliko noč, polno svetlobe po zakramentu svete spovedi in obhajila, želimo vsem vam!

Naj bo za vse blagoslovljena VELIKA NOČ!

V imenu vseh sester in sodelavcev
Veli Lošinj, Velika noč 2025

s. Hijacinta Hobljaj

Blagoslovljena velika noč

Velika noč je eden največjih praznikov v cerkvenem letu. Na ta praznik smo se pripravljali že tri dni prej. Na veliki četrtek je bila maša zvečer z obredom zadnje večerje. Na ta dan se zavežejo zvonovi, utihnejo od četrтка zvečer do sobote zvečer. V petek, ko je Kristus umrl, je dan žalosti, maše ta dan ni, je pa križev

pot, molitev pri Božjem grobu in pa češčenje križa. Ko so Jezusa pribili na križ, so bile njegove zadnje besede: »Gospod, v tvoje roke izročam svoje telo,« nato je izdihnil.

V soboto je pa že bolj veselo; zjutraj blizu cerkve zakurijo ogenj. Župnik ga blagoslovi in nato fantje raznesejo ogenj po domovih. Vsakemu sežejo v roke in zaželiijo vesele praznike. Gospodinje pa ta dan pridno pečejo potico in druge dobrote ter ne smejo pozabiti na pisane pirhe. Sredi popoldneva pripravijo košarico z dobrotami; eden jo odnese v cerkev k blagoslovu. Doma smo komaj čakali, da je prišel domov. Obkolili smo mizo in postregli so nam z dobrotami. Zvečer smo šli k maši, kjer je bila velikonočna vigiliija. Takrat so zapeli zvonovi v čast vstalega Kristusa. V nedeljo pa je bila ob lepem vremenu slavna procesija: na čelu so bandera pozdravljala vse farane, nato so šli moški za njimi, pa ključarji, ki nosijo nebo, pod katerim stopa gospod, ki nosi monštranco s hostijo. Za njim pa pevci pojejo na ves glas: Vstal je Kristus, aleluja, vstali bomo tudi mi, premagal je smrt za blagor vseh nas. Sama procesija, godba, ki igra, in pa zvonovi – lepšega ne more biti! Na veliko noč so bile gostilne prazne,

tudi fantje niso hodili k dekletom v vas. To je bil res velik krščanski praznik. Naslednji dan, na velikonočni ponedeljek, je pa vse oživel. Gostilne so bile polne, na ta dan se je plesalo. Mladinci pa smo sekali pirhe: pirh si postavil ob zid ali v kot, stopil dva koraka nazaj in s kovancem ciljaj v pirh. Če si ga zadel in se je kovanec zapičil vanj, je bil pirh s kovancem vred tvoj, če si zgrešil, si bil ob kovanec.

Vsem stanovalcem DMM želim blagoslovljene velikonočne praznike. Prav tako vsemu strežnemu osebju, posebno pa Leonidi in Mateji, in gospodoma Janezu in Rafaelu, naj jih Bog ohrani še dolgo let med nami.

Anton Treven

Mesec šmarnic

Mesec maj je najlepši pomladanski mesec, vse je v cvetju. Po cerkvah se vsak dan obhajajo pobožnosti šmarnic. Jaz se kot otrok ne spominjam šmarnic. Takrat je bil čas vojne in osvoboditve (prepovedi).

Ko sem imela že družino in sem hodila v službo, pa so me prijateljice

spravile k šmarnični pobožnosti. Pela sem pri pevskem zboru mladih, kjer smo prepevali lepe Marijine pesmi. Pozneje sem se priključila mešanemu pevskemu zboru, kjer sem ostala petinpetdeset let. Šmarnice so bile vedno zelo zanimive, branje je bilo vedno drugačno in namenjeno otrokom. Po branju šmarnic in po končani maši so bile vedno pete litanije Matere Božje. Navzoči otroci so dobili ob koncu podobice. Tisti, ki so redno obiskovali šmarnice, so dobili na koncu meseca primerna darilca in tako smo enkrat tudi pevci dobili od g. župnika darilo – rožni venec.

Spomin na šmarnice je ostal v lepem spominu do danes.

Ana Strgar

Presajanje rož

Prejšnji teden smo se na terasi Doma lotili presajanja rož. Najprej smo v korita dali malo zemlje, nato gnojilo, razporedili rože in zasuli do vrha z zemljo. Rože razporedimo tako, da kasneje, ko zacvetijo, lepo izgledajo. Rože so zelo krhke, zato moramo nežno delati z njimi. Če mi z rožami lepo ravnamo, nam bodo

hvaležne in nas bodo razveseljevale čez celo leto.

Pred leti, ko sem bil še doma, sem tudi presajal rože. Doma smo imeli kure. Ta gnoj smo dali v posode, zalili z vročo vodo in pustili 2 do 3 dni, da so poginile vse bakterije. V korito smo najprej dali malo grobega peska, nato sloj zemlje, razporedili rože in do vrha zasuli z zemljo. Pesek omogoča, da korenine pridejo do zraka in bujno rastejo. Če na rožah zagledamo uši, vzamemo pršilo in jih »pošpricamo«. Včasih pa tega ni bilo, zato smo nabrali koprive, jih dali v posode, zalili z vodo, pustili 2 do 3 dni in s to vodo pršili. Uši so izginile. To je bilo poceni in učinkovito.

Ko zagledamo okno, polno cvetočih rož, vemo, da je tam ljubezen doma. Zato poskrbimo, da bo okolica čim lepša in prijazna. Tako kot je lep kip Marije, ki ima na glavi venec rož, tako je tudi naša hiša lepa, če z oken in balkonov visi nešteto rož.

Anton Treven

LITERARNI KOTIČEK

Naj traja večno

Ob srebrni poroki

Naj traja,
naj traja ta ljubezen
in postane večna!

Vse do sivih las
in gubic na obrazu
naj ostane lepa.

Naj v nežnosti prepletajo se prsti
in večeri naj zaspijo v upanju v nov dan,
ko spet ljubeče zazreva si v oči
in si rečeva: »Ljubim te!«

Tadeja Gnezda

PROSTOVOLJSTVO

Skupina Nazaret

Skupina Nazaret šteje letos že 31 let. Njeni začetki segajo v leto 1994. Takrat se je v logaški župniji ustanovila Marijina legija. Njeno poslanstvo je bila vsakodnevna molitev rožnega venca. Otroška skupina Nazaret je delala v okviru Marijine legije in je tudi imela določene molitve ter sprostitevni program (delavnice) enkrat tedensko. Po končanem delovanju ML je otroška skupina z imenom Nazaret nadaljevala svoja srečanja. V skupino se vsako leto vključijo otroci različne starosti: od šestega do petnajstega leta.

Na naših delavnicah otroci ustvarjajo lepe reči z različnimi materiali. Poleg tega pa skupina Nazaret vsako leto pripravi miklavževanje in prireditev za materinski dan. Vsakokrat se otroci predstavijo z novo

igrico. K sodelovanju vedno povabimo tudi druge skupine ali posameznike, da prireditev lepo obogatijo.

Vsako leto se otroci s svojimi izdelki spomladi predstavijo tudi na Gregorjevem sejmu v Logatcu.

Pred leti smo z otroki letovali v Portorožu, z igricami pa obiskovali in se predstavili tudi v drugih župnijah. Večkrat smo bili gostje na Radiu Ognjišče v otroški oddaji Sobotna iskrica.

Upam, da srečanja skupine Nazaret ne bodo zamrla, in se bo to delo v naši župniji nadaljevalo.

Katarina Dolenc

Delovanje KARITASA

V Logatcu je bil Karitas ustanovljen pred 35 leti – okoli leta 1990. Ustanovitelj je g. Tone Kompare, ki nas je povabil in povedal, da v Logatcu vidi potrebe po pomoči. Pomoč je bila drugačna kot danes. Žagali in skladali smo drva, čistili stanovanja, prali in krpali oblačila, nakupovali v trgovinah in starejše spremljali k zdravniku. Med ustanovitelji smo bili: zakonca Levinger, Vida Nagode, Lojzka Moljk, Draga Vovk, Tone Rupnik, Lado Lenaršič, Marija Klančar in še nekateri. Vsako leto smo pripravili dan služenja s sveto mašo in s pogostitvijo. Starejših je postajalo vedno več in gospodu Tonetu Komparetu se je porodila ideja, da bi zgradil Dom Marije in Marte. Tudi tam smo veliko pomagali kakor tudi veliko drugih faranov. Ker se je Dom Marije in Marte začel graditi po osamosvojitvi, se je naša skupina že imenovala Karitas, kajti prej smo morali reči Diakonija. Ko je bil Dom zgrajen, smo vsako nedeljo popoldne dežurali v Domu, se pogovarjali in obiskovali oskrbovance. Ker smo bili združeni z Gornjim Logatcem, smo obiskovali oskrbovance tudi tam. Potrebe ljudi so se zelo spremenile, zato se je

temu prilagodil tudi Karitas. Sedaj nismo več združeni z Gornjim Logatcem; pa tudi delo je drugačno: delimo hrano, plačujemo položnice, z Rdečim križem imamo skupno skladišče za obleke, obiskujemo novokrščence, imamo letni koncert in tudi dan služenja. Tudi z Domom Marije in Marte smo zelo povezani: dežuramo na recepciji, stanovalce spremljamo pri obhajilu, poleti jih vozimo po Logatcu, jih obiskujemo in prinesemo voščila. Nekaterne naše članice so tudi v skupini za samopomoč. Vsako leto imamo tudi mašo za pokojne, ki so umrli v

preteklem letu. Delo se je spremenilo, ni ga pa zmanjkalo.

Še to moram napisati, da smo se pomladili, kar je zelo hvale vreden podatek. Zelo dobro sodelujemo z zaposlenimi in stanovalci v Domu. Kadar rabimo pri naših strežbah kavo ali čaj ali kakšen pribor, nam zelo radi priskočijo na pomoč, posebno v kuhinji Doma. Hvala vsem članom Karitasa za vse prostovoljne ure, za njihov prosti čas, za odprte dlani in srca. Hvala tudi Domu za dobro sodelovanje in gospodu župniku Janezu ter kaplanu Rafaelu za duhovno podporo ter stanovalcem za molitev, da nas Gospod blagoslavlja in daje moč za pomoč v dobrodelnosti.

Marija Klančar

Ko me je babi Marija na Karitasovem sestanku vprašala, če bi šel v spremstvo z g. Dušanom, ko deli sv. obhajilo v Domu, sem z veseljem privolil. Od takrat naprej mi je to v veliko veselje, sploh, ker sem mlajši in s tem toliko bolj razveselim stanovalce Doma. S svojim obiskom z gospodom Dušanom, delilcem obhajila, res polepšava dan stanovalcem; tudi tistim, ki mogoče ne čutijo ljubezni do Boga. Prvič sem šel z mami Sandro in že takrat se mi je zdelo super. Na sestanku naslednji mesec sem se za to delo kar sam javil. Hvala Domu Marije in Marte za to priložnost, ki mi je v veliko veselje.

Žan Klančar

Prostovoljci na recepciji

V Domu Marije in Marte prostovoljci opravljajo delo receptorja vsak dan med 14. in 17. uro.

Naša skupina obsega 15 prostovoljcev, tako da si lahko dežurstvo porazdelimo po svojih željah.

Delo na recepciji ni zahtevno; prej prav sproščujoče; sprejmemo obiskovalce stanovalcev, jim nudimo različne informacije in prijazen sprejem.

V popoldanskih urah na recepciji radi posedajo stanovalci Doma in si s tem krajšajo ure do večerje. Razvijejo se prav zanimivi pogovori z veliko smeha.

Skratka, to delo nas notranje krepi in veseli smo, da lahko dodamo kak kamenček k mozaiku, ki ga imenujemo življenje, in mora biti čim lepše za vse na vseh stopnjah našega zemeljskega življenja.

Helena

Pogovorne skupine za samopomoč

V Domu Marije in Marte delujejo štiri pogovorne skupine z imeni: Marija, Marta, Lazar in Emavs. Skupine delujejo pod okriljem Medgeneracijskega društva Logaške lipe od leta 2001.

V skupinah se družimo enkrat tedensko po uro in pol. Skupino vodita dve usposobljeni prostovoljki – voditeljici z namenom vzpostavitve zaupanja in spoštovanja ter tkanja prijateljskih vezi med člani skupine. Temeljna dejavnost

v skupini je pogovor. Izbiramo teme, ki nas družijo in o katerih ve vsakdo kaj povedati. Želimo, da v pogovoru sodelujejo vsi člani. Razvijamo

kulturo poslušanja, saj je to pogoj za iskren in poglobljen pogovor. Vsak član v pogovoru posreduje svojo lastno življenjsko izkušnjo z izražanjem svojih občutkov, stališč in mnenj. Kar je bilo v skupini izrečeno, spoštljivo varujemo.

V poletnih mesecih, (julij, avgust) se srečujemo tudi izven rednih srečanj. Gremo na sprehode po Logatcu, spoznavamo naš kraj in obiščemo gostiteljske družine, ki nas vedno radi sprejmejo in pogostijo.

Med letom v Domu organiziramo različne dogodke in s tem stanovalcem popestrimo življenje v Domu. Trudimo se z namenom, da za starostnike ustvarjamo varno okolje, medsebojno podporo, razumevanje, ohranjanje dobrega počutja, krepitev zdravja in ohranjanja stikov z zunanjim okoljem.

Hvala vsem neumornim in vztrajnim prostovoljkam – voditeljicam skupin in tudi vsem vam, ki v skupinah sodelujete in jih z veseljem pričakujete.

Silva in voditeljice skupin

Duhovni vikend na Lošinju

11. 4. 2025 smo se zaposlene, zbrane pred DMM, v pričakovanju zanimivih in veselih dogodivščin na tridnevnem izletu na Veliki Lošinj

pripravljalje za na pot. Namenjene smo bile v samostan za duhovno obnovo, v Kučo BETANIJA, ki jo vodijo sestre reda milostnega križa. Avtobus se je pripeljal, naložili smo stvari, se posedli in že smo krenili. Vedri obrazi so žareli v pričakovanju. Pot je potekala gladko, vrstile so se šale in smeh. V

Opatiji smo imele prvi odmor. Tu smo se fotografirale, sprehodile ob morju, popile kavico ter uživale na toplem soncu. Ko je prispel trajekt, smo se vkrcali ter prispeli na otok Cres. Tu pa je bila cesta ožja in še delo na cesti je potekalo, zato je voznik prilagodil hitrost razmeram, vendar smo v šali »kričale«, naj še zmanjša hitrost, da bi lažje točile in pile teranov liker, ki se je zelo prilegal vzdušju. Tudi lačne nismo bile, kajti naše punce so dokazale, da so tudi izvrstne gospodinje. Vrstile so se posode s slanim in sladkim pecivom, ki je bilo slastno in sočno. Želodčki so se pridno polnili. Ko smo prispeli, nas je v samostanu sprejela sestra Ivana. Izrekla nam je prisrčno dobrodošlico, opravila uradni del, razdelila ključe ... Namestile smo se po sobah. Kmalu zatem smo šle na sprehod v spremstvu sestre Ivane. Med potjo nam je razlagala, kako je nastalo mesto in pripovedovala o njegovih znamenitostih. Vrnile smo se na izvrstno večerjo, ki nam je zelo teknila. Po večerji smo se odpravile v mesto na krajši sprehod in pijačo. Sledila je vrnitev in počitek. Tišina noči je botrovala globokemu ter mirnemu spancu.

Sobotno jutro smo začele s sv. mašo v kapeli samostana, daroval jo je g. Ivan Janez Štuhec. Sledil je zajtrk. Ta nas je okrepil in pripravil za pohod, ki je bil v načrtu. Prekrasno sončno jutro je vabilo v svoj objem. Z avtobusom smo se odpeljali čez hrib do »Mrtve glave«. Izstopile smo ter v toplem sončnem dnevu občudovalе razgled. Nekatere smo vneto nabirale materino dušico, ki je že lepo cvetela. Bile smo prevzete z njeno aromo in zazibane v opojnost razkošja, ki ga ponuja narava. S polnimi pljuči smo dihale morski zrak in se prepustile trenutku dogodka. Bile smo

na vrhu Sv. Ivana in imele razgled na otok Ilovik, otok sv. Petra in otok Vele Orjele, kjer so ostanki benediktinskega samostana. Besedi

veličasten pogled sta prešibki za opis, ki smo ga doživele. Neutrudna sestra Ivana je ves čas razlagala in pojasnjevala vse o okolici ter otokih, ki smo jih videli. Pri vrnitvi smo se del poti vozile z avtobusom. Nato smo izstopile in šle k morju. Namakanje nog v mrzli vodi je bilo osvežilno, ampak za ta podvig si potreboval

malo poguma. Nekaj nas je od tam naprej šlo peš do samostana. Tempo smo same narekovale, tako da smo potrebovale za to razdaljo različen čas. Sprehod ob morju je na nas blagodejno vplival. Po prihodu v samostan smo se pripravile na večerjo. Ta nam je glede na precejšnjo »dozo« fizične aktivnosti res šla v slast. Po večerji nas je vprašala ga.

Brigita, če želimo prisluhniti enournemu predavanju sestre Hijacinte. Enoglasno smo privolile. Naslov predavanja se je glasil KLJUČ SIMPATIČNOSTI. Začela je z uvodom s svetopisemsko zgodbo o talentih ter nadaljevala z omenjeno vsebino v naslovu, ki je bila tema predavanja. Sestro Hijacinto smo pozorno poslušale, saj je pripovedovala zelo navdihujoče. V njenih besedah smo prepoznavale svoje lastnosti ... se učile ... utrjevale znanje ... Bile smo ji hvaležne za izjemno predavanje. Na koncu smo ji za zahvalo navdušeno zaploskale. Sledilo je druženje na terasi. Osvežilne tekočine različnih okusov so izbrisale vsako sled utrujenosti, če je ta še kje bila, ter nas židane volje pognale v petje. Pesem je zadonela, nekatere izmed nas so svoj talent petja pridno uporabljale. Druge smo se pridružile petju, ko nam je bila pesem bolj znana in primernejša za naše glasilke. Odmore med pesmimi je izpolnjeval smeh in opazke, polne humorja. Najdaljšo pesem smo pele z veliko smeha, kajti tra-la-la-la, tra-la-la-la ... je odmevalo daleč naokoli. Nedeljo smo začele z zajtrkom. Potem smo odšle pred cerkev GOSPE od ANĐELA, kjer je bil blagoslov zelenja cvetne nedelje. Od tam smo odšli v procesiji do cerkve sv. Antona k sv. maši. Po končani maši smo se odpravili k avtobusu, se poslovili od sestre Ivane, se zahvalili za izjemno gostoljubje ter se priporočili za naslednjič. Motor v avtobusu je zabrnal, odpeljali smo se proti trajektu. Z njim smo prispeli na otok Krk. Naslednja postojanka je bila Ilirska Bistrica, kjer smo obedovali. V nadaljnji vožnji nas je spremljal dež, kar pa ni oviralo dobrega razpoloženja. Po približno

uri vožnje smo prispeli v Logatec. Prijetno utrujene, polne lepih vtisov, smo zaključile naš duhovni podaljšani vikend. Vozniku smo se zahvalile za varno vožnjo ter odšle vsaka svojo pot.

Če je koga tale zgodba, napisana skozi mojo dioptrijo, nagovorila, naj se nam naslednjič pridruži ter doprinese svoj delček k popestritvi.

Zagorka

RAZVEDRILO

5	+	10	+	3	=	
+		+		+		+
5	+	6	+	10	=	
+		+		+		+
9	+	9	+	10	=	
=		=		=		=
	+		+		=	

10	+	4	+	7	=	
+		+		+		+
4	+	6	+	4	=	
+		+		+		+
4	+	8	+	1	=	
=		=		=		=
	+		+		=	

SMEJALNICA

Ste pred kratkim prenehali kaditi? Vpraša Tone sopotnika na pa veste?» »Vidim, da kar naprej otresate piškote v pepeln

Starejša deželanka pride prvič v hotel. Potem ko izpolni prijavo, jo vratar odvede v sobo. »V tej luknji pa že ne bom spala,« se mu upre, »bom zadosti plačala!« »Gospa, to ni soba, to je dvigalo ...«

Ali veš, da je Janezu alkohol dobesedno uničil življenje?» »Kako pa?» »Povozil ga je tovornjak, naložen z zaboji piva.«

D. K.